# ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
# Г-Н POIARES MADURO
## представено на 7 септември 2006 година [1]

1. По две производства, образувани срещу Comune di Milano (община Милано), Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Италия) отправя до Съда няколко въпроса относно тълкуването на член 56 ЕО. Въпросите, които са еднакви по двете дела, се отнасят до положение, при което публичноправно образувание, което притежава миноритарно акционерно участие в приватизирано дружество, запазва относно контрола на това дружество привилегировано положение по отношение на другите акционери. Разглежданото в главните производства дружество е AEM SpA (наричано по-нататък „AEM“), в което Comune di Milano, след като продава част от мажоритарното си акционерно участие, запазва участие в капитала от 33,4 %. Comune di Milano обаче запазва правомощието си да назначава мнозинството от членовете на управителния съвет. Според жалбоподателите това противоречи на член 56 ЕО, както е тълкуван от Съда в практиката му относно „golden shares“.

**I — Фактите, националната правна уредба и преюдициалното запитване**

2. AEM е учредено от Comune di Milano през 1996 г. То осъществява дейност в областта на публичните услуги по разпределение на газ и електричество. През 1998 г., при търгуването на акциите на фондовата борса на AEM Comune di Milano продава първата част от акциите, като запазва участие от 51 % в капитала на дружеството.

3. С Решение № 4/04 от 17 февруари 2004 г. Comune di Milano решава да намали още участието си в капитала на AEM на 33,4 %. AEM обаче решава също, че това намаляване ще се осъществи, при условие че уставът на дружеството бъде предварително изменен.

4. С Решение № 5/04 от 8 март 2004 г. Comune di Milano заключава, че е необходимо да се измени уставът на AEM с

1 — Език на оригиналния текст: португалски.

оглед на Закон № 474/1994, по-конкретно относно назначаването на членовете на управителния съвет.

5. Член 2 от консолидирания текст на Декрет-закон № 332 от 31 май 1994 г., който след изменения става Закон № 474 от 30 юли 1994 г. (наричан по-нататък „Закон № 474/1994“), предвижда, доколкото е релевантен, че:

„1. С декрет на председателя на Министерския съвет […] се определят онези от дружествата, контролирани пряко или непряко от държавата и извършващи дейност в областта на отбраната, транспорта, далекосъобщенията, енергийните източници и другите обществени услуги, в чиито устави следва да се включи по решение на извънредното общо събрание преди приемането на какъвто и да било акт, който води до загубата на контрол, разпоредба, която предоставя на министъра на икономиката и финансите едно или няколко от следните специални правомощия, които той трябва да упражнява съгласувано с министъра на производствените дейности:

[…]

г) назначаване на член на управителния съвет без право на глас. […]

3. Разпоредбите на настоящия член се прилагат и за дружествата, контролирани пряко или непряко от публичноправни образувания […], които действат в областта на транспорта и другите обществени услуги и са определени с акт на публичноправното образувание акционер, на което също се предоставят правомощията, посочени в параграф 1.“

6. Член 4, параграф 1 предвижда, доколкото е релевантен, че:

„Дружествата [като AEM] […], чиито устави предвиждат ограничения за притежаването на акции, въвеждат в уставите си специална клауза за избиране на членове на управителния съвет с гласуване по листи, която не може да бъде променяна, докато съществува ограничението […]; поне една пета от членовете на управителния съвет, които не са назначени съгласно член 2, параграф 1, буква г), се избират от миноритарните листи, като в случай че броят е част, по-малка от цяло число, това число се закръгля до най-близкото цяло число.“

7. На извънредно общо събрание, състояло се на 29 април 2004 г., членовете на AEM приемат необходимите решения за изменение на устава. Съгласно член 4 от Закон № 474/1994 в новия устав е включена разпоредба относно избирането на членовете на управителния съвет въз

основа на гласуване по листи. По същество определени акционери, включително Comune di Milano, могат да предлагат листи с кандидати. След това, на последващо общо събрание всички акционери могат да гласуват за дадена листа. Шест десети от членовете на управителния съвет се избират от листата, получила най-голям брой гласове, докато четири десети от членовете се избират от следващата по брой гласове листа. Така с 33,4 % от акциите Comune di Milano, като най-големият миноритарен акционер, може винаги да бъде уверена, че листата с кандидати, която е предложила, ще получи поне достатъчно гласове, за да осигури четири десети от членовете на управителния съвет.

8. Освен това новият устав предоставя на Comune di Milano правото да назначава пряко до една четвърт от членовете на управителния съвет по силата на член 2449 от италианския граждански кодекс.

9. Заглавието на член 2449 от италианския граждански кодекс посочва, че той се отнася до „дружества, в които държавата или публичноправни образувания участват като акционери“. Този член предвижда:

„Когато държавата или публичноправни образувания притежават акции в акционерно дружество, уставът може да им предостави възможност да назначават един или няколко членове на управителния съвет или вътрешни одитори или членове на надзорния съвет.

Членовете на управителния съвет и вътрешните одитори или членовете на надзорния съвет, назначени в съответствие с предходния параграф, могат да бъдат освобождавани само от образуванията, които са ги назначили.

Те имат същите права и задължения като членовете, назначени от общото събрание, без да се накърняват разпоредбите на специалните закони.“

10. Препращащата юрисдикция отбелязва, че в резултат на съчетаното действие на правото на пряко назначаване на една четвърт от членовете на управителния съвет и правото на участие в избирането на членове на управителния съвет чрез гласуване по листи Comune di Milano може да контролира абсолютно мнозинство от назначаванията в управителния съвет, въпреки миноритарното си участие в капитала. Управителният съвет на AEM се състои от 7, 8 или 9 членове и докато Comune di Milano запазва 33,4 % от капитала на дружеството, тя е оправомощена да назначава: четирима членове на управителен съвет от седем членове (един с пряко назначаване), петима членове на

управителен съвет от осем членове (двама с пряко назначаване) или петима членове на управителен съвет от девет членове (двама с пряко назначаване). Освен това посоченото влияние върху реалния контрол на дружеството е в действителност постоянно. Въз основа на участието си в капитала в размер на 33,4 % Comune di Milano може на практика да наложи вето на всяко предложение за изменение на разпоредбите на устава относно процедурата за назначаване на членовете на управителния съвет.

11. Federconsumatori и др. (наричани по-нататък „Federconsumatori“, дело C-463/04) и Associazione Azionariato Diffuso dell'AEM (наричано по-нататък „ASAD-AEM“, дело C-464/04) подават жалби срещу Comune di Milano пред Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia, в които оспорват Решение № 4/04 и Решение № 5/04 на Comune di Milano.

12. Като счита, че системата за назначаване на членовете на управителния съвет изглежда в противоречие с практиката на Съда относно „golden shares“, на 10 юни 2004 г. препращащата юрисдикция нарежда като временна мярка спиране на прилагането на Решение № 5/04 на Comune di Milano. На 10 август 2004 г. Consiglio di Stato (Държавен съвет), сезиран с жалба, отменя спирането, на основание че понятието за акция, използвано в практиката на Съда, било напълно различно от разглежданите специални правомощия, които били предоставени съгласно гражданското право.

13. Препращащата юрисдикция се съмнява дали прилагането на член 2449 от италианския граждански кодекс във връзка с член 4 от Закон № 474/1994, е съвместимо с член 56 ЕО. С акт от 29 септември 2004 г. тя сезира Съда по двете дела, като го моли да се произнесе с преюдициално заключение по следните въпроси:

„1. Може ли да се счита, че член 2449 от Гражданския кодекс, приложим в настоящото дело по главното производство, е в съответствие с член 56 ЕО, както е тълкуван от Съда в Решение от 23 май 2000 г. по дело Комисия/Италия (C-58/99), Решение от 4 юни 2002 г. по дело Комисия/Белгия (C-503/99), Решение от 4 юни 2002 г. по дело Комисия/Франция (C-483/99), Решение от 13 май 2003 г. по дело Комисия/Обединеното кралство (C-98/01) и Решение от 13 май 2003 г. по дело Комисия/Испания (C-463/00), когато страната, която се позовава на него, е публичноправно образувание, което въпреки че е загубило контрола по право върху акционерното дружество, запазва като акционер, разполагащ с относително мнозинство, значително акционерно участие (в настоящия случай равно на 33,4 %), като по този начин получава несъразмерни контролни правомощия?

2. Може ли да се счита, че член 2449 от Гражданския кодекс, приложен във връзка с член 4 от Декрет-закон № 332 от 31 май 1994 г., понастоящем Закон № 474 от 30 юли 1994 г., е в съответствие с член 56 ЕО, както е тълкуван от Съда в Решение от 23 май 2000 г. по дело Комисия/Италия (C-58/99), Решение от 4 юни 2002 г. по дело

Комисия/Белгия (C-503/99), Решение от 4 юни 2002 г. по дело Комисия/Франция (C-483/99), Решение от 13 май 2003 г. по дело Комисия/Обединеното кралство (C-98/01) и Решение от 13 май 2003 г. по дело Комисия/Испания (C-463/00), когато страната, която се позовава на него, е публичноправно образувание, което въпреки че е загубило контрола по право върху акционерното дружество, запазва като акционер, разполагащ с относително мнозинство, значително акционерно участие (в настоящия случай равно на 33,4 %), като по този начин получава несъразмерни контролни правомощия?

3. Може ли да се счита, че член 2449 от Гражданския кодекс е в съответствие с член 56 ЕО, както е тълкуван от Съда в Решение от 23 май 2000 г. по дело Комисия/Италия (C-58/99), Решение от 4 юни 2002 г. по дело Комисия/Белгия (C-503/99), Решение от 4 юни 2002 г. по дело Комисия/Франция (C-483/99), Решение от 13 май 2003 г. по дело Комисия/Обединеното кралство (C-98/01) и Решение от 13 май 2003 г. по дело Комисия/Испания (C-463/00), доколкото при конкретното си прилагане води до резултат, противоречащ на друга разпоредба от националното право [а именно член 2, параграф 1, буква г) от Декрет-закон № 332 от 31 май 1994 г., понастоящем Закон № 474 от 30 юли 1994 г.], която от своя страна е в съответствие с член 56 ЕО и възпроизвежда, що се отнася до нейните условия на действие и прилагане, принципите, прогласени от Съда в посочените по-горе решения в областта на специалните правомощия?“

14. Federconsumatori, ASAD-AEM, Comune di Milano, италианското правителство, полското правителство и Комисията представят писмени становища пред Съда. На 29 юни 2006 г. Съдът изслушва в съдебно заседание доводите на Federconsumatori, ASAD-AEM, Comune di Milano, AEM и Комисията.

## II — Съображения

15. Препращащата юрисдикция иска по същество Съдът да разгледа разпоредбите на националното право, за да определи дали те са съвместими с член 56 ЕО. В производствата на основание член 234 ЕО обаче Съдът не следва да определя дали норми от националното право са съвместими с общностното право. Ролята на Съда се изразява единствено в това да даде тълкуване на общностното право, за да позволи на националната юрисдикция да се произнесе по тази съвместимост [2]. Поради това бих искал да предложа преформулиране на въпросите, поставени от националната юрисдикция. Според мен Съдът би могъл да бъде полезен с отговора си на препращащата юрисдикция, ако въпросът е формулиран, както следва:

„Дали член 56 ЕО допуска норми на националното право, които позволяват

2 — Вж. например Решение от 30 април 1986 г. по дело Asjes и др. (209/84—213/84, Recueil, стр. 1425, точка 12) и Решение от 9 септември 2003 г. по дело Jaeger (C-151/02, Recueil, стр. I-8389, точка 43).

на публичноправно образувание, което притежава миноритарно участие (33,4 %) в капитала на приватизирано дружество, да запази правомощието да назначава абсолютно мнозинство от членовете на управителния съвет?“

16. Comune di Milano счита, че член 56 ЕО не е приложим, тъй като системата за назначаване на членовете на управителния съвет на AEM произтича от разпоредбите на устава на дружеството, приети при обичайното прилагане на частното дружествено право. Comune di Milano твърди, че правомощията за назначаване не произтичат нито от законодателна мярка, нито от упражняване на други правомощия на държавна власт. В това отношение Comune di Milano подчертава, че прилагането на член 2449 от италианския граждански кодекс не е задължително, а напротив, следва от волята на акционерите да приемат решение на общо събрание, в което разглежданото публичноправно образувание действа в качеството си на обикновен акционер. Следователно въвеждането на специални правомощия в устава не представлява упражняване на ius imperii.

17. По подобен начин италианското правителство твърди, че понятието „golden shares“ се отнася до положения, при които в рамките на приватизацията на по-рано притежавано от държавата предприятие чрез законодателна мярка или равностоен административен акт на държавата или на публичноправно образувание се предоставят специални правомощия, които са по-големи от тези, които законът предоставя обикновено на акционерите. Според италианското правителство член 2449 от италианския граждански кодекс е в съответствие с общите правила на италианското дружествено право. Според тези правила назначаването на мнозинството от членовете на управителния съвет от миноритарен акционер ни най-малко не е неприемливо. Италианското дружествено право по принцип не изисква правото на акционер да назначава членове на управителния съвет да бъде пропорционално на относителния размер на акционерното му участие.

18. Тези доводи по същество поставят три основни въпроса. Първият въпрос е дали има значение обстоятелството, че разглежданите правомощия за назначаване са поне отчасти основани на разпоредба на частното право. Вторият въпрос е дали член 56 ЕО се прилага ratione personae за публичноправните образувания, когато те не упражняват властническите си правомощия. Третият въпрос се отнася до това кои права, когато са притежавани от публичноправно образувание в качеството му на акционер в дружеството, „могат да възпрат инвеститорите от други държави-членки да инвестират в капитала на това дружество“ [3]. Ще разгледам въпросите последователно.

19. Според мен обстоятелството, че правомощията за назначаване на Comune di Milano се основават на разпоредба на частното право, не е пречка за прилагането на член 56 ЕО. В това отношение следва

3 — Вж. Решение от 13 май 2003 г. по дело Комисия/Испания (C-463/00, Recueil, стр. I-4581, точка 61) и Решение по дело Комисия/Обединеното кралство (C-98/01, Recueil, стр. I-4641, точка 47).

да се отбележи, че за да се определи дали свободното движение на капитали е ограничено, когато държавата се ползва от специални правомощия в дадено предприятие, е без значение начинът, по който са предоставени тези правомощия или каква е правната им форма. Обстоятелството, че дадена държава-членка действа в рамките на националното си дружествено право, не означава, че нейните специални правомощия не могат да представляват ограничение по смисъла на член 56 ЕО [4]. В противен случай държавите-членки лесно биха могли да избегнат прилагането на член 56 ЕО, като използват положението си на акционер, за да постигнат в рамките на гражданското си право това, което иначе биха постигнали чрез използване на регулаторните си правомощия.

20. Настоящият случай илюстрира това. От преписката е видно, че Comune di Milano първоначално е предложила уставът да й предостави специално правомощие за пряко назначаване на една четвърт от членовете на управителния съвет съгласно член 2, буква г) от Закон № 474/1994. Първоначално тази разпоредба е представлявала правно основание за това на публичноправните образувания да се предостави специално правомощие за назначаване на най-малко един или повече членове на управителния съвет. В първоначалната си редакция член 2 от Закон № 474/1994 е обсъждан по дело Комисия/Италия [5]. Съдът е постановил, че като е приела тази разпоредба, Италия е нарушила член 56 ЕО. След това законът е изменен по-конкретно относно специалните правомощия, предоставени от член 2. Въпреки това в своето решение № 5/04 от 8 март 2004 г. Comune di Milano всъщност въвежда същото правомощие за назначаване, но на основание член 2449 от италианския граждански кодекс. Независимо какви са мотивите на Comune di Milano за промяна на нейния избор на правно основание, ясно е че за държавите-членки не би било трудно да избегнат ограниченията, наложени от член 56 ЕО, ако тази разпоредба не следва да се прилага за положения, уредени от частното право.

21. Вторият въпрос е дали член 56 ЕО се прилага ratione personae за публичноправно образувание, когато независимо от правната си форма неговите актове са от частноправен характер и не са приети при упражняване на властнически правомощия от държавата. За да се постави въпросът по-общо: длъжни ла са държавите-членки да спазват разпоредбите на Договора за свободното движение на стоки, хора, услуги и капитали, когато не упражняват властническите си правомощия?

22. Според мен те имат такова задължение. Правилата за свободното движение се прилагат за държавите-членки очевидно не поради качеството на носители на публична власт на последните, а поради качеството им на страни по Договора [6]. Ето защо разпоредбите за

4 — Вж. в същия смисъл заключението на генерален адвокат Ruiz Jarabo Colomer по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, и по дело Комисия/Обединеното кралство, посочено по-горе, точка 48. Вж. също заключението ми по дело Комисия/Нидерландия (C-282/04 и C-283/04, понастоящем висящо пред Съда), точка 23.

5 — Решение от 23 май 2000 г. (C-58/99, Recueil, стр. I-3811).

6 — Вж. по аналогия Решение от 26 февруари 1986 г. по дело Marshall (152/84, Recueil, стр. 723, точка 49) и Решение от 12 юли 1990 г. по дело Foster и др. (C-188/89, Recueil, стр. I-3313, точка 17).

свободното движение налагат задължения на националните органи на държавите-членки, без значение дали тези органи действат в качеството си на публичноправни органи или като частноправни образувания. Всъщност всяко образувание, чрез което държавата действа, попада в обхвата ratione personae на разпоредбите за свободното движение[7]. Следователно по принцип публичноправно образувание като Comune di Milano не може да се основава на довода, че неговите актове по същество са частноправни актове, за да избегне прилагането на разпоредбите на Договора за свободното движение.

23. При все това въпросът дали публичноправно образувание се намира в същото положение и действа по същия начин като частен акционер е от значение за определянето на обхвата ratione materiae на член 56 ЕО. Това е фактор за определяне кои права могат да възпрат инвестициите от другите държави-членки, когато носител на тези права е публичноправно образувание в качеството си на акционер в дружество.

24. Както за другите свободи, целта на принципа на свободното движение на капитали е да насърчи отварянето на националните пазари чрез възможността, предоставена на инвеститорите и търсещите капитал предприятия, да се ползват напълно от вътрешния пазар на Общността. За да се постигне тази цел, държавите-членки са длъжни да вземат предвид последиците от действията си по отношение на инвеститорите, установени в други държави-членки, които желаят да упражняват правото си на свободно движение на капитали. В този контекст член 56 ЕО забранява не само дискриминацията, основана на гражданство, но също и дискриминация, която във връзка с упражняването на транснационална дейност налага допълнителни разходи или препятства достъпа до националния пазар на установени в други държави-членки инвеститори било защото води до защита на позицията на определени икономически оператори, които вече са установени на пазара, било защото затруднява в по-голяма степен междуобщностната търговия, отколкото вътрешната търговия[8]. Всяка национална мярка, която води до по-неблагоприятно третиране на транснационални положения, отколкото на чисто национални положения, представлява ограничение на свободното движение. При спазване на това условие държавите-членки са свободни да уредят икономическата дейност на своята тери-

7 — Вж. в този смисъл Решение от 13 декември 1983 г. по дело Apple & Pear Development Council (222/82, Recueil, стр. 4083, точка 17). Когато частноправно обазувание е натоварено с осъществяването на обществени функции, може да се заключи, че държавата действа чрез това образувание и следователно то трябва да спазва правилата за свободното движение: вж. например Решение от 18 май 1989 г. по дело Association of Pharmaceutical Importers (266/87 и 267/87, Recueil, стр. 1295, точки 13—16), Решение от 11 август 1995 г. по дело Dubois и Général Cargo services (C-16/94, Recueil, стр. I-2421, точка 20), Решение от 5 февруари 2004 г. по дело Rieser Internationale Transporte (C-157/02, Recueil, стр. I-1477, точка 24) и заключението, представено от генерален адвокат Kokott по дело AGM-COS.MET (C-470/03, понастоящем висящо пред Съда), точка 87.

8 — Вж. също заключението ми по дело Комисия/Нидерландия, C-282/04 и C-283/04, понастоящем висящо пред Съда, точка 24 и заключението ми по дело Trofo Super Markets, C-158/04 и C-159/04, точки 40 и 41.

тория и да участват на националния пазар [9].

25. Самото обстоятелство, че публичноправно образувание притежава акции в дадено дружество, не означава, че трансграничните инвестиции в това дружество са по-малко привлекателни, доколкото инвеститорите в другите държави-членки могат да бъдат сигурни, че с оглед максимално увеличаване на своята възвращаемост на инвестициите съответното публичноправно образувание спазва обичайните правила за осъществяване на дейност на пазара. Тъй като обаче посредством ръководителите си публичноправните образувания са обект на местни или национални механизми за политическа отговорност, те, разбира се, са склонни да приспособяват поведението си с оглед на интересите на тези, които са представлявани в рамките на тези механизми. Следователно когато публичноправно образувание притежава акции, които го поставят в привилегировано положение по отношение на другите акционери относно контролните му правомощия в съответното дружество, е налице реална опасност тези правомощия да бъдат използвани за предоставяне на избирателен и потенциално дискриминационен достъп до националния пазар. Според мен това обяснява съдебната практика относно „golden shares“ и ограниченията, наложени на държавата, когато тя действа като участник на пазара.

26. Според мен тази съдебна практика налага изискване за съгласуваност на държавите-членки. Договорът дава право на държавите-членки да запазят публичната собственост на определени дружества. Когато обаче държава-членка решава да отвори конкретен сектор от пазара, тя трябва да действа съобразно това решение и да спазва напълно принципите на откритост и на недопускане на дискриминация, които са сред правилата, регулиращи вътрешния пазар на Общността. С други думи, държавите нямат право избирателно да ограничават достъпа на операторите на пазара до този пазарен сектор. Това изискване е особено важно в случай на приватизация на по-рано притежавани от държавата дружества. Ако държавата има право да запази специални форми на пазарен контрол върху приватизираните дружества, тя би могла лесно да осуети прилагането на правилата за свободното движение, като предоставя само избирателен и потенциално дискриминационен достъп до съществени части от националния пазар. Следователно такива форми на контрол могат да възпрат инвестициите от други държави-членки.

27. Следователно когато държавата приватизира дадено дружество, правилата за свободното движение на капитали изискват икономическата независимост на дружеството да бъде защитена, освен ако е необходимо да бъдат запазени основни обществени интереси, признати от общностното право. По този начин всеки държавен контрол върху приватизирано дружество, упражняван извън обичайните пазарни механизми, трябва да бъде свързан с осъществяването на дейности от общ икономически интерес, свързани с това дружество.

9 — Вж. също заключението ми по дело Cipolla, C-94/04, понастоящем висящо пред Съда, точка 58.

28. Comune di Milano, AEM и италианското правителство по същество считат, че съгласно общите правила на италианското дружествено право частните акционери могат по принцип да получат същите специални права в дадено дружество, като притежаваните от Comune di Milano в AEM. За да се определи обаче дали държавният контрол на дадено дружество остава в рамките на обичайните пазарни механизми, не е достатъчно само да се определи дали частните акционери могат теоретично да получат подобни форми на контрол, без да се отчита икономическата практика.

29. Освен това в контекста на настоящото дело следва да се отбележи, че както полското правителство правилно подчертава, специалните правомощия на Comune di Milano произтичат от прилагането на разпоредби на националното право, които разрешават въвеждането на специални правомощия в устава на приватизирано дружество в изключителна полза на държавата или на публичноправни образувания. Изискването за съгласуваност обаче е нарушено, когато държава-членка приема законодателство, за да се позволи на държавата или на нейните органи да заемат привилегировано положение, що се отнася до контрола на приватизирано дружество, спрямо другите акционери в това дружество.

30. Поради това нормите на националното право, от които само държавата и публичноправни образувания могат да извлекат специални правомощия, по дефиниция са равностойни на ограничение на движението на капитали по смисъла на член 56 ЕО. Това се отнася не само за законодателни мерки, които предоставят пряко специални правомощия на държавата [10], а също и за национални норми, които разрешават включването на такива правомощия в устава на дружество в изключителна полза на държавата [11]. Прилагането на национални норми от този вид представлява отклонение от „обичайното прилагане на дружественото право“ [12], тъй като те поставят държавата в привилегировано положение спрямо другите акционери. При тези обстоятелства доводът, според който частните акционери могат на теория да получат подобни привилегии по силата на общите правила на дружественото право, е неотносим [13].

31. Публичноправно образувание, което притежава участие от 33,4 % в капитала на приватизирано дружество, но запазва правомощието да назначава абсолютно мнозинство от членовете на управителния съвет, очевидно се намира в привилегировано положение спрямо другите акционери. В действителност, както правилно отбелязва препращащата юрисдикция, неговите правомощия са дори по-широки от тези, които му предоставя декрет-законът, за който по дело Комисия/Италия [14] Съдът е постановил, че нарушава член 56 ЕО.

10 — Вж. Решение от 4 юни 2002 г. по дело Комисия/Португалия (C-367/98, Recueil, стр. I-4731), Решение от 4 юни 2002 г. по дело Комисия/Франция (C-483/99, Recueil, стр. I-4781) и Решение по дело Комисия/Белгия (C-503/99, Recueil, стр. I-4809), както и Решение по дело Комисия/Испания, посочено в бележка под линия 3.

11 — Вж. Решение по дело Комисия/Обединеното кралство, посочено в бележка под линия 3.

12 — Решение по дело Комисия/Обединеното кралство, посочено в бележка под линия 3, точка 48.

13 — Решение по дело Комисия/Обединеното кралство, посочено в бележка под линия 3, точка 48.

14 — Посочено по-горе в бележка под линия 5.

32. Следователно национални норми, които позволяват на публичноправно образувание да запази правомощието си да назначава абсолютно мнозинство от членовете на управителния съвет на дружество, в което това публичноправно образувание притежава миноритарно акционерно участие от 33,4 %, представлява ограничение на свободното движение на капитали по смисъла на член 56 ЕО.

## III — Заключение

33. С оглед на изложеното по-горе предлагам на Съда да даде следния отговор на въпросите, поставени от Tribunale amministrativo per la Lombardia:

„Член 56 ЕО не допуска норми на националното право, които позволяват на публичноправно образувание, което притежава акционерно участие от 33,4 % в капитала на приватизирано дружество, да запази правомощието да назначава абсолютно мнозинство от членовете на управителния съвет“.